

Arrest

nr. 118 751 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van echtgenote van K.K.

Op 9 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij.

Deze beslissing luidt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: K.K., Nationaliteit :Slowakije, Geboortedatum : 18.04.1985, Geboorteplaats: Michalovce, Identificatienummer in het

Rijksregister: (...)Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene bekwam zijn E-kaart op 09/04/2010 als zelfstandige krantenbedeler. Ter staving van zijn aanvraag had hij een aannemingsovereenkomst als krantenbedeler voorgelegd vanaf 12/10/2009. De stad Gent besloot over te gaan tot de afgifte van de E-kaart. Betrokkene legde echter niet alle vereiste documenten als zelfstandige (artikel 50§2, 2° van het KB van 08/10/1981) voor. Zo ontbrak het uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen als natuurlijk persoon en een attest van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen (of bewijs vrijstelling van aansluiting wegens verwaarloosbare activiteit).

Reden van de beslissing:

Uit inlichtingen ontvangen van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid en toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat hij financiële steun heeft genoten in de periode van 01/05/2011-31/08/2011.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene van 15/05/2012 tot en met 18/06/2012 via interim heeft gewerkt. Vanaf 19/06/2012 is hij echter niet meer tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover hij/zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals omschreven in artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980, dient overeenkomstig artikel 42bis, §1 dan ook een einde te worden gesteld aan zijn verblijf. “

Op diezelfde dag, met kennisgeving op 28 maart 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van de verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: K.A., Nationaliteit :Slowakije, Geboortedatum : 16.01.1985, Geboorteplaats: Michafovce, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in op 02/03/2012 als echtgenote van K.K. (NN: (...)). Zij verkreeg de E-kaart op 16/03/2012.

Reden van de beslissing:

Het verblijf van de echtgenoot werd echter op 09/01/2013 beëindigd op basis van artikel 42bis§1 van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie, de heer K.K., waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 ter van de wet van 15/12/1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3° lid (wet 15.12.1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel van de verzoekende partij luidt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.1 Schending artikel 40 par 4 1° juncto artikel 42 ter par. 1 In samenhang met de motiveringsplicht zoals opgelegd door artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 7 a van de richtlijn 2004/38/EC juncto de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in op 2 maart 2012 als echtgenote van K.K.. Zij verkreeg de E-kaart op 16 maart 2012.

Het verblijf van de echtgenoot werd echter op 9 januari 2013 beëindigd op basis van artikel 42 bis par. 1 Vw.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie, de heer K.K., waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter Vw.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijke te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42 ter par. 13° lid Vw

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 1° en 2° stelt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Artikel 42 ter par. 1 stelt:

§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40 par. 4 of opnieuw voldoen aan de in artikel 40 bis, par. 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de unie een einde...

Artikel 7 par. 1 richtlijn 2004/38/EC stelt:

All Union citizens 'shall' have the right of residence on the territory of another member state for a periode longer than three months if they:

a) are workers or self-employed persons in the host member state

b)

Artikel 14 par. 4 richtlijn 2004/38/EC stelt:

By way of derogation from paragraphs 1 and 2 and without to the provisions of Chapter VI, an expulsion measure may in no cas be adopted against union citizens or their family members if: a) the union citizens are workers or self-employed persons (4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien: a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn).

Artikel 14 par. 2 richtlijn 2004/3 8/EC stelt: Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren.

Verzoeker stelt vast dat zij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden of werk heeft.

Het kan niet betwist worden dat verzoeker een werk heeft. Via de aannemingsovereenkomst dd 21 mei 2012 is zij tewerkgesteld als zelfstandige folderbedeler (stuk 2). Eveneens haar facturen blijkt dat zij wel degelijk als zelfstandige werken uitvoert voor de Belgische distributiedienst NV.

Zoals hierboven gezegd is Adriana G. de meisjesnaam van A. K.. Door het huwelijk met K.K. heeft zij conform de Slowaakse wetgeving de naam van haar echtgenoot overgenomen in de vrouwelijke vervoeging waardoor K., K. wordt (stuk 3).

De dienst vreemdelingenzaken dient te weten dat mevrouw [A.] K. tewerkgesteld is als zelfstandige. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat verwerende partij alle nuttige informatie opzoekt en verzamelt, deze bestudeert en hieruit een beslissing distilleert.

Verwerende partij heeft echter toegang tot de gegevensbanken. Met een eenvoudige blik op deze gegevens bankt zou verwerende partij gemerkt hebben dat verzoekster werkzaam was als zelfstandige folderbedeler.

Indien verwerende partij op een zorgvuldige wijze was tewerk gegaan had de bestreden beslissing er nooit gekomen. Verwerende partij kon verzoekster uitgenodigd hebben met de vraag haar activiteiten aan te tonen in België. Zij doet dit niet. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij dit wel had moeten doen alvorens een dergelijk ingrijpende beslissing te nemen zijnde het verblijfsrecht van verzoeker af te nemen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij zich terecht niet alle noodzakelijke stappen heeft gezet om het verblijfsrecht van verzoeker af te nemen. Verwerende partij dient zorgvuldig te handelen. Het enkel verwijzen dat haar echtgenoot niet meer werkzaam is en zijn verblijfsrecht heeft verloren is niet voldoende. Het getuigt van het feit dat verwerende partij niet de moeite heeft gedaan informatie te verzamelen en deze te bestuderen. Een zorgvuldige verwerende partij zou immers doen wat de wet haar oplegd.

Verzoeker verwijst naar artikel 42 ter Vw dat expliciet stelt: Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger zijn van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40 par. 4 Vw

Welnu een blik op de stukken in bijlage 2 zegt genoeg. Verzoekster is zelfstandige folderbedeelster en zodoende dient zij beschouwd te worden door verwerende partij als een persoon zoals bedoeld in artikel 40 par. 4 1° Vw.

Door het feit dat verwerende partij het nalaat om de gegevensbanken te controleren of aan verzoekster te verzoeken wat haar activiteiten zijn, neemt zij enkel en alleen genoegen met te verwijzen dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot op dezelfde dag werd beëindigd. Dit kan niet door de toets van een zorgvuldig handelende overheid.

Bovendien mist de motivering zoals opgelegd door de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de bepaling van artikel 40 ter, par. 1 Vw. Dit artikel stelt zoals hierboven gezegd dat verzoeker, die zelf verzoeker is van een burger van de unie haar verblijfsrecht kan blijven uitoefenen indien zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4. In casu voldoet verzoekster overduidelijk aan de bepaling zoals voorzien in artikel 40 par. 4 1°. Zij is namelijk in het Rijk zelfstandige. De stukken in artikel 2 zijn overduidelijk.

Wat er ook van zij kan verzoeker echter verwijzen naar artikel 7 richtlijn 2004/358/EG. Dat artikel stelt: All Union citizens 'shall' have the right of residence on the territory of another member state for a periode longer than three months if they: a) are workers or self-employed persons in the host member state Verzoeker ontleed dit artikel. Dit is van belang gezien de Belgische wet sowieso dient te voldoen aan de bepaling van de richtlijn. Indien er onduidelijkheid is, dient de richtlijn echter om terug op te vallen. Artikel 7 stelt 'All Union citizens'. Dus alle burgers van de Unie. Verzoekster is een burger van de Unie. Derhalve heeft zij het recht om langer dan drie maanden te verblijven in het Rijk als a) zelfstandige in het gastland.

Verzoeker is zelfstandige in België zijnde het gastland.

Dus wat de motivering ook weze kan het verblijf van verzoeker niet beëindigd worden gezien zij voldoet aan artikel 7 a) van de richtlijn. De motivering rept echter met geen woord over het feit dat verzoekster als burger van de unie eveneens een economische activiteit kan uitoefenen.

Indien de Raad van oordeel is dat artikel 7 a) in casu niet van toepassing is dat verwijst verzoeker echter naar artikel 14 par. 4. Dit artikel stelt: By way of derogation from paragraphs 1 and 2 and without to the provisions of Chapter VI, an exclusion measure may in no cas be adopted against union citizens or their family members if: a) the union citizens are workers or self-employed persons (4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien: a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn)

Kan de richtlijn nu nog duidelijker zijn. Verzoekster is zelfstandige derhalve kan er in geen geval tegen haar ook maar enige verwijderingsmaatregel genomen worden. Minstens kan deze verwijderingsmaatregel niet genomen worden ten opzicht van verzoekster die een familie lid is van een burger en dat zij zelf zelfstandige is.

De motivering die betrekking heeft op de verwijdering van verzoekster omdat het recht van verblijf van haar echtgenote beëindigd is, is geen voldoende motivering. De dienst vreemdelingenzaken had immers een onderzoek moeten doen op grond van artikel 14 par. 2 van de richtlijn 2004/3 8/EC dat stelt: Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. Dit artikel stelt dat verwerende partij echter een onderzoek had dienen in te stellen. Dit artikel handelt tevens over de vraag of er twijfel bestaat of de 'familieleden' aan de voorwaarden van artikel 7, 12 en 13 zou voldoen. Uit de stukken 2 blijkt duidelijk dat verzoekster als familielid van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie is aan de voorwaarden van artikel 7 voldoet gezien zij zoals hierboven

gesteld wel degelijk voldoet aan de voorwaarde zoals voorzien in artikel 7 a). Uit de motivering die enkel en alleen verwijst naar de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot blijkt dat verwerende partij haar verplichting die voortvloeit uit artikel 14 par. 2 niet heeft nageleefd. Verwerende partij heeft geen controle uitgevoerd naar het feit of verzoekster voldeed aan de voorwaarde van artikel 7 a) van de richtlijn 2004/38/EG.

Derhalve stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing in strijd is met:

Artikel 42 ter Vw gezien zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 Vw Artikel 14 par. 4 Vw gezien er tegen haar een uitwijzing kan geschieden indien zij zelfstandige is.

Artikel 14 par. 2 in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel gezien verwerende partij, indien zij twijfels heeft, een onderzoek dient in te stellen. Zij kon echter verzoekster uitgenodigd hebben om haar activiteiten kenbaar te maken en in combinatie met artikel 2 en 3 van de wet met betrekking tot de motivering der bestuurshandelingen gezien de motivering waarbij enkel en alleen verwezen wordt naar de beslissing met van haar echtgenoot onvoldoende is.

Derhalve is de beslissing geschonden door een substantiële vormvereiste die conform artikel 39/2 par. 2 de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoord. “.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen merkt de verwerende partij vooreerst op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332):

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat e verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in op 02/03/2012 als echtgenote van K., K. (NN: (...)). Zij verkreeg de E-kaart op 16/03/2012. Het verblijf van de echtgenoot werd echter op 09/01/2013 beëindigd op basis van artikel 42bis van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie, de heer K. K., waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 ter van de wet van 15/12/1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3° lid (wet 15.12.1980) "

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 2!).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij tot een verblijf van meer dan drie maanden werd gemachtigd, in functie van haar huwelijk met een burger van de Unie, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat op 09.01.2013 een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij haar echtgenoot, gelet op het feit dat hij meer dan zes maanden werkloos was en financiële steun had genoten.

Artikel 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben:"

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift niet betwist dat op grond van artikel 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht kon worden besloten om een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) aan haar te betekenen.

De verzoekende partij beroept zich evenwel op het feit dat zij inmiddels zelf een zelfstandige activiteit uitoefent en op grond daarvan in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet verder tot verblijf zou moeten worden gemachtigd.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend om tot verblijf te worden gemachtigd op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat rekening diende te worden gehouden met het feit dat zij "overduidelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1°".

"Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier echter dat de verzoeker nooit een verblijfsrecht als werknemer of zelfstandige heeft bekomen. Derhalve zijn de regels met betrekking tot het behoud van dergelijk verblijfsrecht ook niet op hem van toepassing." (R.v.V. nr. 104 217 van 31 mei 2013)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zelfs niet dat de verzoekende partij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, voorafgaand aan de in casu bestreden beslissing, minstens reeds in kennis zou hebben gesteld van het feit dat zij in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In de verzoekende partij haar enig middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij kan in geen geval gevolgd worden in haar kritiek, waar zij aanvoert dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toekwam om uit eigen beweging alle nuttige informatie op te zoeken en te verzamelen, nu het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van het verworven verblijfsrecht.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v. V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Verweerder laat in dit kader gelden dat de verzoekende partij redelijkerwijs op de hoogte diende te zijn van het feit dat haar verblijfsrecht als echtgenoot in het gedrang zou komen, gelet op het feit dat haar echtgenoot reeds sedert 19.06.2012 niet meer tewerkgesteld was en derhalve zijn verblijfsrecht op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet dreigde te verliezen.

In de gegeven omstandigheden diende de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om aan te tonen dat -in geval van een beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot- geen einde diende gesteld te worden aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden, gelet op het feit dat zij in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet tot verblijf kon worden gemachtigd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij heeft nagelaten dienaangaande het nodige te doen.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich beperkt zou hebben tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van de echtgenoot werd beëindigd, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat "Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet".

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing diende te worden genomen, houdende de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bij lage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gesteld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden omdat het recht op verblijf van haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfsrecht verwierf werd beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt gesteld dat gelet op de korte duur van het verblijf van de verzoekende partij in België het redelijk is te stellen dat zij zonder problemen kan terugkeren naar het herkomstland of zich kan vestigen in een staat waar haar echtgenoot aan de voorwaarden voldoet.

Waar de verzoekende partij meent dat zij gerechtigd is in het Rijk te verblijven indien zij kans maakt werk te vinden of werk heeft in toepassing van artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zo ver gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en het hierin vervatte begrip “afdoende” – slechts betrekking heeft op de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zich niet uitstrekt tot een voorafgaand aan de bestreden beslissing genomen beslissing tot het voeren naar een controle of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, waarbij verweerder tevens over een zekere beoordelingsbevoegdheid beschikt. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke formele motiveringsplicht zou volgen uit artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40, § 4, 1° juncto artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekende partij houdt voor dat zij werk heeft en door een aannemingsovereenkomst van 21 mei 2012 als zelfstandige folderbedeler is tewerkgesteld, gegeven dat volgens haar de Dienst Vreemdelingenzaken diende te weten nu deze toegang heeft tot de “gegevensbanken”. Minstens had zij moeten worden gevraagd haar activiteiten aan te tonen.

Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat blijkens het administratief dossier zij slechts een aanvraag tot verblijf heeft ingediend in functie van haar echtgenoot en nimmer op basis van het gegeven dat zij werk zou hebben hetzij economische activiteiten zou uitvoeren. Verzoekende partij betwist niet de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van haar echtgenoot. Indien de verzoekende partij zich wil beroepen op een recht op verblijf in toepassing van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet dient zij hiertoe een aanvraag in te dienen. Werken als zelfstandige geeft geen verblijfsrecht van rechtswege zonder het indienen van een aanvraag. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest door geen aanvraag in te dienen. Niets belet haar overigens dit vooralsnog te doen, mits naleving van de wettelijke bepalingen ter zake.

Nu zij geen aanvraag in eigen hoofde heeft ingediend en niet wordt betwist dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot in functie van wie zij verblijfsgerechtigd was, is beëindigd, kon de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze haar verblijfsrecht beëindigen. De zorgvuldigheidsplicht die de overheid oplegt op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411) gaat niet zo ver dat zij in de plaats van de verzoekende partij een aanvraag moet indienen. De door de verzoekende partij bijgebrachte stukken doen derhalve geen afbreuk aan het voorgaande.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; “.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij aan de verwerende partij heeft kenbaar gemaakt dat zij zou voldoen aan de voorwaarden opgelegd in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij kenbaar maakte een recht op verblijf te wensen in haar hoedanigheid van zelfstandige Bijgevolg, gelet op het nalaten van het indienen van dergelijke aanvraag, zijn de regels met betrekking tot het behoud van dergelijk verblijfsrecht niet van toepassing. Enige melding van de bepalingen vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet was dan ook niet nodig.

De verzoekende partij lijkt aan te geven dat uit voornoemde bepalingen en uit de artikelen 7 a) en 14 §2 en 4 van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 30 april 2004 betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van burgers van de unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) volgt dat haar van rechtswege een verblijfsrecht moet worden toegekend indien zij tewerkgesteld is omdat zij op dat ogenblik voldoet aan artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending kan aanvoeren van de bepalingen van de voormelde richtlijn nu deze op correcte wijze zijn omgezet in de Belgische wetgeving, vloeit uit deze bepalingen niet een van rechtswege ontstaan van het verblijfsrecht voort en dient de verzoekende partij het nodige te doen om een aanvraag in te dienen als werknemer, werkzoekende hetzij als zelfstandige en op deze wijze aan het bestuur kenbaar te maken dat zij een verblijfsrecht in eigen hoofde wenst te verkrijgen.

Dergelijk onderzoek, zonder dat zoals in casu een nieuwe aanvraag is ingediend, is niet verplichtend voor de verwerende partij.

Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde “*zonodig*” controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelet op het gehanteerde bewoording “*zonodig*” kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat de minister of zijn gemachtigde op grond van deze bepaling “*in alle gevallen en op ieder tijdstip*” moet controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Uit artikel 42ter, §3 van de vreemde-lingenwet blijkt immers duidelijk dat er voor de minister of zijn gemachtigde een aanleiding dient te bestaan om over te gaan tot een controle, en dat dit niet stelselmatig mag gebeuren. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt verder ook dat de wetgever de omvang van bovenstaande controlemogelijkheid heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld: “*Zoals bepaald in de §3 kunnen ook voor de familieleden de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 53). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze bepaling niet in overeenstemming is met, of ruimer is dan, artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38EG, dat voorziet dat een dergelijke controle slechts in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden kan plaatsvinden en niet op stelselmatige wijze. Er wordt overigens op gewezen dat ook artikel 14, §2 van voormelde richtlijn voorziet, zoals de verzoekende partij citeert in het verzoekschrift, dat de verificatie niet “*stelselmatig*” geschiedt zodat uit dit artikel evenmin een verplichting in hoofde van de verwerende partij kan worden

afgeleid. Er weze aan herinnerd dat artikel 8.1 van voormelde richtlijn bepaalt: *“Onverminderd artikel 5, lid 5, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.”*

Er kan evenmin worden vastgesteld dat de verweerder artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet in casu heeft toepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt immers vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing die het verblijfsrecht van haar echtgenoot beëindigt niet betwist. Evenmin wordt voorgehouden dat in dat kader niet zou zijn nagegaan of de echtgenoot van de verzoekende partij nog voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf nadat werd vastgesteld dat deze geen economische activiteiten uitvoerde en steun ontving van het OCMW. Een schending van artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG of van artikel 40 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond. De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN